

Jens Nielsen Hollænder

En stille og hårdtarbejdende mand.

Nær ved hollænderskoven ligger Lundagergård. Her begynder skovens historie. Lundagergård havde indtil 1821 haft mange forskellige ejere og var efterhånden ret forfalden. Men i 1821 blev gården købt af en ung mand fra Vilslev. Han hed Jens Nielsen.

Jens Nielsen blev født i 1785 under fattige forhold. Af og til måtte han ud fra gård til gård og tigge i håb om at få lidt mælk eller brød, så der var mad til familien. Jens brød sig ikke om at tigge, så han blev tavs og indesluttet. Arbejde havde Jens dog intet imod og i en ung alder kom han ud at tjene.

Jens holdt sig godt informeret om hvad der foregik ude i verden. Han var meget interesseret i Napoleon Bonaparte og hans hær. Jens drog af sted og meldte sig til Napoleons hær, der lokkede de unge mænd med gode forhold som soldater. Som soldat fik han løn og del i det krigsbytte, soldaterne skaffede når de indtog landområder.

Jens var væk i nogle år, og vendte så tilbage til Vilslev. Han talte aldrig om oplevelserne i Napoleons hær.

Som voksen blev Jens kendt som en dygtig mand med en ukuelig vilje. I 1821 købte han Lundagergård og den tilhørende skov. Jens giftede sig med datteren på gården. Hun hed Gyda Marie og var født i 1794.

Kort efter drog Jens på langfart i en måned. Der gik mange rygter om hvordan den fattige Jens var kommet til penge, og hvor han mon var rejst hen. Nogle mente at hans penge stammede fra krigsbytte, og andre mente at Jens havde sat penge i Hollandske skibsrederier. Derfor fik han tilnavnet Hollænder. Dette tilnavn gav også navn til skoven der hørte til gården.

Ret hurtig efter Jens var vendt hjem til Lundagergård, fik han opført et lille teglværk tæt på gården. Den gamle gård blev revet ned, og en ny gård blev opført af de sten, Jens brændte på hans eget teglværk.

Jens var en flittig mand. Han drev gården godt. Der blev gravet tørv i mosen, han startede skovdrift, dyrkede kartofler og i en lysning i skoven havde Jens en stor mængde bistader, så der var ikke mangel på honning. Det var et perfekt sted bistaderne stod. Mange af de omkringboende biavlere kunne følge de sværmende bier helt ind i skoven, hvor de kunne se dem forsvinde ind i en af staderne i den store

bigård. Kom en biavler til Jens for at få sværmen tilbage, var svaret altid at Jens ikke kunne se det var deres bier.

Karen Kristensen var også biavler. Hun var desuden snu. En dag hendes bier begyndte at sværme og forsvandt ind i skoven til den store bigård, gik hun til Jens og ville have hendes bier tilbage. Jens sagde som altid, at han ikke kunne se at det var Karens bier. Men Karen svarede at hun kunne se forskel. De gik så ud i skoven til bistaderne, hvor Karen viste Jens at det var hendes bier. "Se Jens" sagde hun, "Alle bierne er hvide på ryggen". Da Jens ikke havde bier med hvid ryg, lod han Karen tage både bier og bistade. Karen havde været så snu, at hun om havde drysset mel på bierne, da de begyndte at sværme. Derfor havde de alle hvide rygge.

Jens drev gården godt, og tjente mange penge. Han købte også jordstykker af de omkringboende gårdejere, så gården voksede. Jens blev en stor mand i sognet og sad i sognerådet og var valgt til landstinget.

Jens var en travl mand. Foruden skoven og gårdens drift havde han også travlt med sin familie. Hans hustru Gyda Marie døde i 1836 kun 42 år gammel. Efter hendes død måtte Jens også tage sig af børnene og det huslige arbejde.

Da børnene var rejst hjemmefra overtog den ældste søn Niels og hans kone AnnaMarie gården for 800 rigsdaler. Jens boede sammen med Niels og AnnaMarie indtil hans død i 1860. Jens blev 75 år.

Jens Nielsen Hollænder og Gyda Marie er begravet på Hunderup kirkegård.

